

ХРИСТОС СЕ ЗАВРЪЩА – ОПОВЕСТЯВА СВОЯТА ИСТИНА

ПИСМО 3

(Тъй като настоящите Писма ще ви отведат в духовно измерение, по-висше от човешкото ниво на дейности и грижи, най-добре ще е да ги осмисляте, като преди това отделите известно време за покой и релаксация. Успокойте съзнанието си и, ако е възможно, се опитайте да постигнете вътрешен мисловен покой. Чак когато постигнете това състояние на пълна възприемчивост, настоящите Писма ще успеят да проникнат реално в човешкото ви мислене.)

БЕЗГРАНИЧНАТА МИ НЕБЕСНА ЛЮБОВ ме подтиква да се завръщам отново и отново, за да пиша до човечеството с намерение, че накрая – както много от вас, които са готови за него – то ще получи знанието, което ще ви даде възможност да се издигнете над човешкото и да се слеете със „Съзнанието на Отца“ – истинското „Любещо Съзнание“, в което разцъфва всичко изобилно и красиво.

Както вече казах, но бих искал да повтора, за изпълнението на земната си мисия бях подтикван изцяло от ЛЮБОВ и целта ѝ е ЕДИНСТВЕНО да предам Истината за Битието, тъй като без тези знания няма надежда за избавление от мъките, които човечеството е родено да понася.

Знам, че това ми твърдение ще донесе много скръб на верните последователи на Християнството и на онези, които са изградили цялата си вяра около личността „Исус“. Но честно ви казвам, че за да успеете да се избавите от човешките си характеристики, които ви пречат да осъзнаете ВСЕМИРНАТА ИСТИНА в нейната цялост, и да разберете истинската природа на състоянието на „духовното човешко същество“, което наричам с термина „Божествено Царство“, трябва да се освободите от старите догми на „изкупление чрез кръвта на агнеца“, Светата Троица и други вярвания, и да отворите умовете си, за да приемете ИСТИНАТА за БИТИЕТО.

Спасението не е възможно по друг начин. „Бог“ не може да ви „спаси“, тъй като с непознаването си на фактите на битието, човечеството ще продължи да прави същите земни грешки до края на времената и така ще продължи само да си докарва нещастия и болести.

Освен това, независимо какви са вярванията на човека относно „спасението от греховете“, те представляват пълна заблуда, тъй като Законът за причинно-следствената връзка е непреодолим и е присъща – неизменна – естествена характеристика на битието. Не можете да разделите следствията от причините, нито да заличите причините и да запазите следствията. Тази Истина съществува на всяко ниво в Битието.

На този етап е възможно да сте достатъчно напреднали в начина си на мислене, за да успеете да възприемете следната фундаментална истина относно земното съществуване.

Законът за „Причинно-следствената връзка“, „Каквото посееш, това ще пожънеш“, може да се илюстрира добре чрез явлението, което вие наричате „електромагнетизъм“ и никой с поне малко познания по физика не би очаквал „Бог“ да обезсили законите на електромагнетизма, които са всъщност законите на „действие-свързване-отхвърляне“.

„Действие-Свързване-Отхвърляне“ или **„Движение-Привличане-Отблъскване“** са фундаменталните **ИМПУЛСИ** на **БИТИЕТО** и на самото **ЧОВЕШКО СЪЗНАНИЕ**, които произвеждат видимите ви форми в живота и са единствените „инструменти“ или „средства“ на създанието. Те са отговорни за формирането на веществата или „материята“, за развитието на индивидуалните форми и за самата личност на всички живи същества.

Тъй като тези Закони са фундаментални за личното ви битие, не е възможно да не ги вземаме предвид. Ето защо не можете да пренебрегвате проблемите, присъщи на индивидуалното ви съществуване и да вярвате, че „Бог“ ще ви спаси от тях. Единствената ви надежда за окончателно измъкване от омагьосания кръг на човешките преживявания е да ги разберете и приемете и всяка минута да се стараете да се издигнете над тях и в крайна сметка с чист ум, сърце и действия да станете „едно“ с Всемирното Любещо Съзнание – „Отецът“, който върши своето ЛЮБЕЩО ДЕЛО.

В същото време, като започнете да разбирате все по-добре истинската ПРИРОДА на „Отца“ „в себе си и във всичко около вас“, ще повярвате непоклонливо, че във всяка ситуация, можете да черпите вдъхновение, сила и жизненост директно от „Отца“, който е вътре във вас и навсякъде около вас.

Ще РАЗБЕРЕТЕ, че именно „Отецът“ ви подкрепя и ви води към Царството на „Любещото Съзнание на Отца“.

Ще ви става все по-ясно, че макар „Отецът“ да е всемирен, Той също така представлява индивидуално преживяване за *всеки от вас*. Той ви познава, наясно е с начина ви на мислене и с вашите проблеми. В „Съзнанието на Любещия Отец“ се съдържат перфектни решения, които само чакат да ги видите. Когато ги разпознаете, ще се освободите от болката, щом станете готови да ги приемете и да се вслушате.

Докато не бъдете готови да се вслушате, никога няма да се изпълните със „Съзнанието на Любещия Отец“.

Ще ви разкажа една притча. Представете си как дете плаче и рита, защото иска сладолед.

През цялото време, докато то вдига шум, баща му чака търпеливо на вратата на стаята, за да му покаже, че му е донесъл сладолед и плодове.

Може тази притча да ви се струва неправдоподобна, но въпреки това е вярна. Майките ще си спомнят за случаи, в които децата им са били неутешими заради нещо и не са искали дори да чуят какво им говори майка им, която разполага с разрешението на проблема и ще им го даде в мига, в който спрат да се тръшкат и спрат да плачат.

Виждам мъките и сълзите на хората, чувам плача им и състраданието ми е безгранично.

Чувам ви, но в контекста на сегашното състояние на съзнанието ви не мога да направя почти нищо за вас. Не мога да проникна отвъд ремъците и веригите на години невежествено мислене и действия.

Виждам болката, която невежи проповеди увековечават от амвоните в църквите. Виждам как нации и народи се опитват с всички сили да се преборят с трудности, произлизащи от традиционните им ценности, култура и религиозни вярвания. Виждам ограниченията в ежедневието им, липсата на удовлетворение за нужди и целите им, и страданията, произтичащи от различните видове взаимоотношения.

Колективното съзнание, излъчвано от света, е горчива смес от страхове, негодувание, гняв, емоционална вихрушка от силни желания, отмъщение и изтощение, прорязана с нишки от състрадание, решителност за издигане на световното съзнание, всеотдайно търсене на безусловна любов от страна на вдъхновените и поне частично просветените.

Идвам при хората, които се обръщат към мен и работя с тях за облекчаване на неволите, но техните нагласи и убеждения са толкова силно отпечатани в умовете им, че моята Истина не може да проникне в съзнанието им и да донесе нови знания. Много хора са ме чували, макар и непълно и за кратко, но им е липсвала смелост да приемат новите идеи и да говорят открито. Освен това не бе настъпил подходящ момент, за да проникна през преградите на човешкото съзнание и да ви науча.

Сега обаче този момент настъпи. Вие преминахте към ново, по-високо ниво на вибрационна честота, което ще ви позволи по-лесно да се издигнете над материализма на предишната епоха. Това твърдение може и да ви се стори странно, но съществува всемирна база от знания в областта на енергиите, което не сте започнали дори да проумявате. Към настоящия момент няма земен ум, който да е способен да го разбере. За вас е възможно единствено да си „представите“ спектъра от енергия, което обаче не е осъзнаване на истината.

Ще е ценна помощ за вас следователно, ако можете да приемате твърденията ми с доверие, защото те са верни. Вие се придвижвате към нови честоти на вибрации на „човешкото съзнание“, което ще ви позволи да напреднете в духовно-умственото си развитие, както го описах в Писмо 1.

След това малко отклонение, трябва да повтора: Вече не можете да бягате от фундаменталните **Закони на Битието**, свързани с начина ви на мислене и чувствата ви – принципа „Каквото посееш, това ще пожънеш“ – както не можете да избягате от законите на електромагнетизма в материалния свят, тъй като електромагнетизмът е ИМПУЛСЪТ, от който произтича Законът за сеитбата и жътвата, точно както електромагнетизмът създава формите във фундаменталното поле от енергийни частици.

Поради това не е възможно да продължавате да вярвате в християнската догма и същевременно да следвате истините, описани в настоящите Писма, защото догмата за „спасение чрез моята смърт на кръста“, Светата Троица, физическото възкресение на мъртвото ми тяло, използването на тамян и формата на използваните молитви са измамни, а фактите, които сега ви представям в тези Писма, са Истина. Догмата и практиката за причестяване са, както бихте се изразили вие, „сюжетни похвати на заблуда“, които целят да привлекат вниманието ви и да ви спечелят като последователи, но размиват Истината в моето учение.

Затова бе наложително тези Писма да бъдат написани.

Единственият начин, по който можех да достигна до света в настоящия момент, когато той се готви да навлезе в нова фаза на мислене и емоционално освобождаване, бе да използвам възприемчив, покорен и освободен от насадените вярвания ум, който да получи инструкциите ми и да свърши физическата работа.

Настоящите Писма предлагат единствения истински начин, по който хората могат да намерят пътя към духовното измерение, в което изчезват всички човешки грешки и остава само любовта.

Всички останали твърдения са чисто човешки разсъждения и обосновки – а те не са ИСТИНА.

Хората търсят нови начини за разрешаване на стари проблеми, особено в Америка, но докато не разберат истинската същност на ЖИВОТА, егото и Законите на Битието, те само ще подсилват притегателната сила на „егото“ и ще продължат да страдат.

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

Не забравяйте, че простичката Истина, която описвам на следващите страници и която Изрекох преди две хилядолетия, си остава постоянна и неизменна.

Ето защо е възможно единствено да задълбочите разбирането ви за Истината, но не и да я промените.

Осъзнавате ли, сега след прочитането на първите две **Писма**, в които онова, което проповядвах на хората в Палестина, бе пряко следствие от факта, че в пустинята проумях **„реалността на битието“ – че нищо не е солидно?**

Помните ли, че в извисеното състояние, което постигнах, докато гледах скалите, пясъка, планините и водите на Мъртво море под себе си, всичко изглеждаше като **„сияещи пращинки“?**

Скалите, пясъкът, планините и водата се различаваха единствено по интензивността на „сияещите пращинки“ и по видимата плътност на пращинките в сияещия облак.

Няма друг начин, по който да опиша онова, което видях, докато бях на земята, нито друг начин, по който да изразя фактите относно истинската същност на „материята“ и на пръв поглед твърдата структура и строеж на вашия свят.

В съвременната реч вероятно бихте нарекли „сияещите пращинки“, вибрации на частици.

Вероятно бихте могли да съчетаете двете понятия и да опишете фундаменталната видима „реалност“, като **„сияещи частици“**. Това описва усещането за „сияещата светлина“, в която видях частиците да танцуват.

След като използвах гореизложеното като въведение към разказа ми за дейността ми в Палестина, позволете ми да ви опиша един друг ден, отпреди две хиляди години, когато слънцето светеше ярко, небето беше синьо и безоблачно, а аз започнах да се изкачвам сред хълмовете с учениците си, за да се оттеглим за кратка почивка, медитация и молитва.

Почивка обаче не намерихме. Смятахме да се скрием за малко, но макар да бяхме обяснили на хората намеренията ни да отидем към хълмовете, последваха ни първо няколко души, които извикаха след това и останалите.

Въпреки, че ги помолихме да се върнат по домовете си, в крайна сметка след нас се затътри цяло множество. Хората настояваха да им говоря.

Може би се чудите защо имаха такова голямо желание да ме слушат.

Интуитивно те бяха разбрали, че им казвам думите на ЖИВОТА.

Непрекъснато им показвах дейността на **„Отца“** навсякъде около тях и това им даваше надежда и помагаше да видят света от нов ъгъл.

Говорех им за **ЛЮБОВ** и те чувстваха утеха.

Тъй като знаех, че те ще разберат и ще се съгласят с мен, можах да им кажа:

„Елате при мен, вие, които сте уморени и обременени, и аз ще ви дам покой. Моето иго е светло, а бремето – леко.“

Те знаеха, че когато изричам тези думи, тъй като често го правех, аз сравнявам правилата и законите на еврейските първенци с Истината, която представях на хората.

Така че, когато хората идваха при мен, за да ги уча, какво можех да направя освен да седна на някой камък – и да ги уча.

Бях твърдо решен, че щом те бяха дошли чак дотук, за да ме чуят, ще им кажа нещо, което да запомнят и вероятно да повтарят до края на живота си.

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

Знаех, че въпреки всичко, което им бях казал за „**Отца**“ и „**Любещия Отец**“, те все още се притесняваха да отхвърлят „Бог“. Макар да се бях опитал да обясня, че „**Отца**“, за когото говорех, не е персонализираният „Бог“, на който те се покланяха, знаех много добре, че са объркани. Въпреки, че им повтарях непрекъснато, че „**Отецът**“ е вътре в тях, те все още се тревожеха, че ще получат наказание свише, ако повярват на думите ми.

Попитах „**Отца**“ на какво да ги науча през този ден. Тогава забелязах козите и овците, които пасяха под зоркия поглед на пастира си и посланието за деня проникна в ума ми. Изправих се и извиках така, че да ме чуят и онези най-отзад в тълпата:

„Виждате ли тези овце и кози, които пасат по хълмовете? Овците пасат на едно място, а козите на друго.

Вижете овците. Те са търпеливи и не са агресивни една към друга, дори когато са сгущени на тясно в своя ъгъл. Хранят се спокойно, не преминават на територия, която не е тяхна и оставят поляната опасана, но без да я повреждат и така тревата може да се възстанови след като са я опасли. Най-важното обаче е, че те слушат овчаря. Затова той се грижи добре за тях. Води ги на най-добрите пасища и нощем спи при тях, за да не ги нападнат кучета или крадци.

Погледнете сега козите, които се катерят и скачат по скалите и се свират по опасни места. Те късат храстите и зеленината от дърветата и ги унищожават. Те са опустошителни. Ако не бяха полезни за хората, нямаше да имат друго място на света, освен по цял ден да са вързани или да скитосват из пущинаците.

Сега, когато ви гледам пред себе си, знам, че сред вас има много овце, но и много кози.“

Чу се и гневно мърморене, но като цяло хората добродушно се подбутваха и смушкваха с лакти, сочеха „козите“, смееха се и кимаха.

Хубаво бе да видя, че се смеят и затова продължих.

„Ще познаете овците по домовете им, по начина, по който се отнасят със съседите си и по мнението на хората от града за тях. По същия начин ще разпознаете и козите – имат ли те много приятели?“

Тълпата изрева: „Нееее!“ и пак се разнесе дружен смях.

Пастирът ходи ли грижовно след козите или ги оставя сами да се грижат за себе си и да се прибират вечер у дома, ако искат да ги издоят?“

Тълпата отново се разсмя и се чуха различни отговори, някои от тях много смешни и остроумни.

„Закрилата на „**Отца**“ за хората е същата като за овците и козите. Ако сте овце, „**Отецът**“ ви закриля, а ако сте кози – не, тъй като твърдоглаво следвате само собствените си желания и вероятно оставяте след себе си опустошение. Кажете ми – *може ли „Отецът“ да закриля хората, които са като козите?*

Тълпата се смълча, но слушаше внимателно.

„Какво ще кажете – „**Отецът**“ е ядосан на козите и не ги закриля или по-скоро бихте казали, че точно както овчарят се грижи за овците, той би се погрижил и за козите, ако те му позволят? „**Отецът**“ обича овците и козите еднакво, но е безсилен да ги закриля еднакво, заради *поведението*, присъщо на козите.

Да разгледаме и хранителните навици на овците и козите. Овците се задоволяват само с трева, *за чиято преработка стомасите им са идеално пригодени докато козите ядът всичко, което им се изпречи пред очите, без оглед на това за каква храна са проектирани стомасите им.* Същото е и при хората, които нехаят с какво подхранват умовете си, тъй като нямат определена цел или насока в живота. Подобно на козите, те не признават, че дадена умствена храна е вредна или ги повежда в посоката, в която не бива да поемат в ежедневиия си живот или която ще ги отведе до вяра във вредни митове или опасни заблуди.

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

Те бродят и събират умствения еквивалент на тръни, стари обувки, дрипи, листа, магарешки бодили и плевели поради липса на здрав разум.

Един мъж се провикна: „Учителю, а ако човек, който е овца, допусне грешка и се забърка в неприятности, **„Отецът“** ще го изостави ли?“

Отговорих му с въпрос: „Какво прави пастирът, когато някоя от овците му падне в яма, метне се от една скала или се заплете в храсталаците? Ще ви кажа. Пастирът оставя стадото, хуква да търси липсващата овца и не се връща, докато не я спаси. Същото е и с **„Отца“** – дори овците неизбежно допускат грешки по един или друг начин, но ви уверявам, че **„Отецът“ веднага реагира на зова им за помощ и ги спасява. И ако козата започне да се държи като овцата и се вслушва в гласа на овчаря, тогава и тя ще е под закрилата на пастира, който ще се погрижи за нея, както се грижи за овците.**

Същото е и с вас и **Небесното Царство – Божието Царство.**

Няколко души се провикнаха с въпроси какво имам предвид под **„Божие царство“.**

„Това, което ви казвам, е различно от всичко, което сте чували от който и да било пророк.

Не се опитвайте да разберете какво искам да ви кажа, като си мислите за онова, което са ви казвали Учителите ви. Те могат само да повтарят Светото писание и нямат лично познание за Божието Царство или Небесното Царство.

Бог не е само на дадено място, а е навсякъде, както навсякъде са въздухът и небето над вас.

Светото писание казва истината, там където пише: „...защото ние чрез Него живеем, и се движим, и съществуваме“.

Защото Божието Царство е над, около и вътре във вас – и можете да влезете в Божието Царство.

Хората извикаха нетърпеливо: „Но какво представлява то?“

„То е състояние на ума и сърцето, изцяло обгърнато от **„Бог“** вашия **„Отец“.** Когато сте в това състояние, **„Отецът“** е главата на тялото ви и ръководи всичко, което вършите и живота ви като цяло.“

Няколко души се възмутиха:

„Как е възможно това?“

„Възможно е да бъдете толкова опразнени от себе си – от егоистични желания, вражди, гняв, завист, алчност и отмъстителност, че само **„Бог“** остава да ръководи ума и сърцето ви.“

„И какво става тогава?“, попита една жена.

„Тогава навлизате в **„Състояние на съществуване“**, **„ръководено от Бог“**, което е удивително и прекрасно. То е любов, то е щедрост, то е да се грижиш за ближния така, както се грижиш за себе си, то е обективно, тъй като приемате другите хора такива каквито са, защото знаете, че те също са **„Божии чада“** и също толкова закриляни от **„Отца“.** То е неописуемо безмерно щастие, то е радост от красотата на света, то е живот неограничен и все по-жизнен, то е здраве и удовлетворяване на всяка нужда, преди дори да разберете, че се нуждаете от нещо.“

„Защо равините не ни казват тези неща?“, оплакаха се няколко души.

„Защото само аз съм виждал „Отца“, само аз знам как е съграден света и законите на битието. И тъй като знам тези неща, трябва само да дойдете при мен и ме попитате и ще ви разкрия всичко, което ми бе дадено като познание. Истина ви казвам – и онези от вас, които вярват, разбират и се стремят да прилагат думите ми на практика в ежедневието, ще бъдат спасени от мъките, които понася човечеството. Вие страдате, защото не разбирате как сте създадени и каква е истинската цел, заради която сте се родили.

Родени сте, за да бъдете синове и наследници на „Отца“, родени сте, за да се наслаждавате на всичко, което е „Отецът“ сам по себе си, и всичко, което Той може да ви даде. Но вие обръщате гръб на славното Небесно Царство и се опитате да намерите удоволствие в земните блага. Ако продължавате така, никога няма да намерите Божието царство, нито да влезете в Небесното Царство.“

„Как да влезем в Царството?“

„Вече ви казах. Ще влезете в Небесното Царство, когато се покаете за всичко, което *сте* в сърцето и ума си. Когато отнесете злините си до „Отца“ и поискате прошка, когато се помолите за сила да се отървете от лошите си мисли, думи и дела, и когато се очистите от тях окончателно, можете да бъдете сигурни, че сте на път да намерите Небесното Царство. След като постигнете това, ще откриете, че отношението ви към другите се променя, защото „Отецът“ ще върши Любещата си Работа вътре във вас. Ще се освободите от веригите и ремъците на лошите желаниа и постъпки, които преди са ви стягали и са ви правили пленник на света. Освен това ще видите, че „Отецът“ наистина задоволява всяка ваша нужда.“

Една жена извика: „В момента имам нужда, Учителю, гладна съм.“

Хората се разсмяха и започнаха да пригласят: „С вас сме дълго време, накарахте ни да ходим и ходим, преди да склоните да ни научите. Показахте ни, че ние сме от добрите овце. Няма ли да ни помогнете да заситим глада си?“

Осъзнах, че казват истината и почувствах дълбоко състрадание към тях. Те ме следваха не само за да получат изцеление, но и тъй като копнееха да научат Истината такава, каквато ми я разкри „Отецът“. Бях им казал, че „Отецът“ удовлетворява нуждите им. Сега ми се предоставяше възможност да им покажа силата на вярата и Силата на „Бога“. Щях да им докажа, че няма невъзможни неща, когато вярваш истински, както аз вярвах и възприемах.

Повиках учениците си и им казах да проверят дали някой от присъстващите има храна.

Те намериха едно младо момче с няколко хляба и риби и ми го доведоха.

Отидох малко встрани от тълпата и тихо съзерцавах хлябовете и рибата, като *знаех*, че те не са нищо повече от „Умствената Сила на „Бог“, субстанцията на всичката „материя“ във видима форма.

Знаех, че „Умствената Сила на „Бог“ е безгранична и активна в съзнанието ми.

Знаех, че природата на „Отца“ е удовлетворяване на нужди.

Когато благослових храната, почувствах притока на СИЛА в съзнанието, тялото и ръцете си и *знаех*, че глада на хората ще бъде удовлетворен. Нямах представа как ще стане това, но знаех, че ще се случи.

След това взех кошниците с храна и казах на учениците си да ги раздадат, като бях абсолютно **убеден**, че всички ще получат толкова храна, от колкото се нуждаят.

Като разчупваха и раздаваха хлябовете, те се множаха, докато всички събрали не се нахранаха. Останаха и няколко кошници излишък.

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

По този начин показах, че:

* „Материята“ – всичко видимо във вселената – е **ум/съзнание приело видима форма чрез вибрациите на „прашинките“** (за които научният термин е частици).

* Промените във „вibraциите на прашинките“, следователно и промените в „материята“, се извършват в резултат на мощно, насочено, дисциплинирано, концентрирано движение на **енергията на ума/съзнанието**.

* **Когато човек действа с чистите подбуди на „любещото съзнание“, за да стори добро за другите, единствените ограничения за „Любещата Работа на Отца“ в света СА ОГРАНИЧЕНИЯТА, КОИТО ЧОВЕК САМ СИ ПОСТАВЯ.**

*** Такива промени в „материята“ могат да се извършат само когато съзнанието на „човек“ е в пълна хармония и единство с „Всемирното Съзнание на Отца“.**

Макар някои от хората и моите ученици да се слисаха, след като тълпата бе нахранена по този начин, **никой от тях не разбра** как подобно нещо е възможно.

Единственото заключение, до което можеха да стигнат бе, че това е най-голямото чудо, която някога са виждали. Това затвърди и убеждението им, че съм Син Божи.

Един друг ден седях под дърво в покрайнините на Битезда, заобиколен от хора, които бяха довели болните си близки, за да ги излекувам. Както винаги, те се чудеха на завръщането на живота и здравето в тези хора и се дивяха как е възможно да се постигне подобно чудо.

Отново се опитах да ги накарам да проумеят **Силата на Вярата**.

Според евангелията съм бил казал, че ако човек има вяра колкото синапено зърно, той би могъл да премести планини.

Това твърдение е погрешно тълкуване на истинските ми думи и показва колко малко моите ученици и биографи са разбирали учението ми, когато бях на земята.

Ако човек да има „вяра“ колкото синапено зърно – какво означава това? Как може да се измери вярата по такъв начин?

Вярата е вяра.

Тя е силата на „пълното убеждение“ в съзнанието, тя ръководи ума и не може да бъде ограничена до даден „размер“.

Вярата, произтичаща от нуждата да вярвате в нещо, защото ще помогне за постигането на целите ви по някакъв начин, може да бъде мощна и силна, но никога не може да бъде измерена в каквито и да било единици!

Убежденията са дори още по-силни. Те са отрочето на съчетанието от слухове и логика. Защото, ако чуете нещо и сте сигурни, че то е вярно, развивате дълбоко вътрешно убеждение в онова, което сте чули. Убедени сте, че то е вярно. Вярвате напълно и безрезервно.

Непрекъснато повтарях на хората: „Вярвайте, че ще получите – и наистина ще получите“.

Още по онова време знаех, че е почти невъзможно за хората някога да постигнат онази силна вяра, която твори чудеса, тъй като без значение как им обяснявам Истината, те никога нямаше да преживеят разтърсващата наситеност на знанието, което ми бе дадено в пустинята.

Но сега, докато разказвам накратко за пребиваването си на земята в Палестина, се надявам, че ти, читателю, ще започнеш да проумяваш и разбираш знанията, които ми бяха дадени по време на прозрението.

Намерението ми е да ви дам **знание**. Слуховете са нещо, което са ви казали, но което няма как да се докаже, че е истина. **Знанието е, когато са ви казали нещо – или сте прочели нещо – и тъй като чутото или прочетеното отговаря логично и реалистично на набора ви от знания и вие разбирате и вярвате в него по реалистичен и логичен начин, новата информация става знание. ЗНАЕТЕ, че онова, което „знаете“ е ВЯРНО. Убедени сте.**

Някои от вас вярват в „Исус Христос“, но като преждевременно развити деца. Вашата вяра е отчасти сляпа и непрекословна, но е преплетена с много съмнения. Затова, каквото и да трябва да свършите, зависите от „Исус“, за да бъде свършено успешно. Докато в действителност голяма част от нещата, за които се молите и вярвате, че са получени директно от „Исус“, са вашата собствена „вяра в Исус“, проявена във видимата форма на онова, което сте поискали.

Макар тази по детски наивна „вяра“ да е много важна за благополучието ви, онези от вас, които са в състояние да се придвижат напред по духовния път към усъвършенстването, сега трябва да достигнат до по-дълбоко ниво на истинското **познание** за връзката между ум и „материя“. Без тази основа, хората ще продължават да се оплитат в религиозни митове и няма да успеят да се отскубнат от мъките на човешкото битие.

Когато бях на земята, аз казах **Истината** на хората, но тя непрекъснато се тълкуваше погрешно. В действителност думите, които изрекох по отношение на **вярата**, бяха следните:

„Виждате ли това голямо дърво. То е израснало от мъничко семенце. Вижте огромния ствол, големите клони и листа. Цялото това огромно растение е пораснало от мъничка семка.

Как се е случило това? Откъде е дошла всичката дървесина в дървото и листата, които го красят? Не е ли това чудо, както чудесата, които творя аз пред вас ден след ден? Не е ли растежът на това дърво също толкова дело на **„Отца“**, колкото изцелението на болните?

Питам ви – какво представлява семето? Можете ли да ми кажете? Не, не можете. Но аз ще ви кажа.

Семето е мъничка единица „съзнателно знание“. „Съзнателното знание“ в какво то ще се превърне. То е фрагмент от „съзнанието“, черпено от „Божественото Съзидателно Съзнание“.

То е фрагмент на умствената сила, черпена от „Умствената Сила на Отца“... който, засаден в земята и напоен от дъжда, ще започне да се облича с видимата „материя“, за която дълбоко в себе си има познания. Тези познания са верни, твърди, силни и непоклатими. Това самопознание, възплътено в семето, е убеждението в „съзнанието“.

Всички форми на живот произтичат от това еднопосочно самопознание – „убеждение в съзнанието“. „Убеждението в съзнанието“ е онова, което разграничава неживата природа – пръстта и скалите – от всичко, което живее и расте по земята. Там, където няма „убеждение в съзнанието“ или „знание за идентичност“, няма растеж. Съзнанието в пръстта и скалите си остава „съзнание“ в латентна форма.

**Затова, ако повярвате в онова, за което се молите,
толкова силно, колкото синапеното семе познава идентичността си,
ще можете да постигнете всичко, което поискате.**

Ако в ума си, в семето, носите усъвършенствания план на най-съкровения си цели, и знаете без никакво съмнение, че те ще пораснат и ще дадат обилен плод, ще видите как това прекрасно семе ще започне свой собствен живот, който бързо ще се прояви в живота ви.

И тогава наистина ще можете да премествате планини в живота си – планините, които стоят на пътя ви и ви пречат да постигнете всичко, което бихте искали... планините, които в пристъпи на безразсъдство и злонамереност сте създали сами.

Ако само проумеете сътворението и битието, ще бъдете в състояние да живеете напълно свободно, без ограничения на възможностите си и изпълнени с неопишуема радост.

Стремете се да разберете и ще видите, че постепенно ще започнете да проумявате думите ми.

Почукайте на вратата на вселената, през която се влиза при „Бог“ – „Всемирното Съзнание на Отца“ – и, рано или късно, ще видите как вратата се отваря широко, за да достигнете тайните на света.

Само повярвайте и ще получите.“

Също така непрекъснато им напомнях:

„Само онези с чисти умове и сърца ще постигнат тези големи цели.“

Нечестивите може и да се радват на успех за известно време, както царете, нашественически армии и други се презапасяват с грехове в съзнанието си; на тях им е позволено действат за известно време, тъй като злото поражда и някои добрини, но в крайна сметка те ще се провалят и имената им ще бъдат поругани от останалия свят.

Поради това всички от вас, които биха имали успех, трябва да се замислят добре за мотивацията си. Желанията, родени единствено от егоистични стремежи за богатството и комфорт, завършват накрая с разочарование, болести и смърт.

И аз ви казвам на всички, които четете тези думи – нека никой не се осмелява да отрече Истината, която ви казвам, докато не извървите пътя на Себеотрицанието, който аз извървах на земята, и не достигнете същото единение с „Отца“ и нивото на неопровержими знания и разбиране, до което аз достигнах. След като постигнете всичко това, вече няма да имате никакво желание да отричате истината, която ви казвам и с нетърпение ще се присъедините към „мен“ в обучението на останалите хора. Но докато този момент не настъпи, замълчете и не говорете за това, което ви е още непознато.

Колко често, по целия свят, хората с радост прегръщат моето учение като високо морално и като съвършено формулирани напътствия за добро поведение в ежедневието. Въпреки това, те бързо добавят, че на историите за чудеса не бива да се вярва, тъй като такива нарушения в природните закони на вселената не са възможни.

**В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават
безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.**

Този вид мислене издига бариери пред напредъка в бъдещото духовно-научно развитие, на което е способен човешкият ум.

Всъщност, аз не дойдох на земята, за да създам нова религия или кодекс с по-висши морални ценности от дадените ви в скрижалите с Десетте божии заповеди на Моисей. Моята цел бе да донесе едно ново възприятие за „Бог“ като създател и разбиране за самото съществуване. От тези знания ще произлезе нов начин на живот.

Правилната нагласа спрямо мисията ми на земята, в това трето хилядолетие, е признанието, че „чудесата“, извършени от мен, не са по възможностите на обикновения човек към настоящия момент. Тези „чудеса“ обаче бяха пример за онова, което може да постигнете в бъдеще, когато умовете на хората ще са изцяло наситени с истинското познание за битието и чрез вяра, медитация и молитва, са напълно пропити и в хармония с „Всемирния Живот / Любещото Съзнание“.

Вярно ли е, че съм „ходил по вода“, докато учениците ми се били на лодка, прекосявайки езерото?

Ако сте чели библейския разказ за тази случка, значи знаете, че учениците ми ме задминаха по пътя към брега. Копнеех за възможност да се отдръпна от хорския контакт, да се оттегля сред хълмовете и отново да потъна в дълбока медитация, за да може съзнанието ми да се слее с всемирното измерение на „Божие Съзнание“.

Докато бях в това духовно състояние отвъд човешкото съзнание, изгубил всякаква представа за физическо усещане, аз, ликуващ, бях издигнат и се слях с Всемирния Поток на Живота и знаех, че ВСЕМИРНИЯТ ЖИВОТ е всичко, ЖИВОТЪТ е реалността на моето съществуване, и всичко друго е само временна промяна във външността на ВСЕМИРНИЯ ЖИВОТ. Знаех, почувствах, бях САМИЯ ЖИВОТ и докато се изплъзвах от земното съзнание и се вливах във всемирното СЪЗНАНИЕ НА ЖИВОТА, законите, отговарящи за физическото ми тяло, престанаха да действат и вече не можеха да бъдат приложени към плътта и кръвта на човешкото ми тяло.

Копнеех да се раздвижа в това ново възвишено състояние и установих, че се издигам и излитам от пещерата. Видях учениците си в езерото и разбрах, че са в беда. Без всякакви усилия се спуснах над хълмовете към брега и когато отново установих контакт с нормални човешки проблеми – в случая, изпадналите в беда мои ученици – усетих, че кацам върху водите на езерото. Но все още бях в това състояние, когато осъзнах напълно, че аз самият съм индивидуализирания ЖИВОТ и затова тялото ми е изпълнено със СИЛАТА НА ЖИВОТА, която продължаваше да озарява и трансформира атомната структура на физическото ми състояние.

Трябва да разберете, че чуването и мисленето в състояние на човешко съзнание - и **ИЗДИГАНЕТО В ТРАНСЦЕДЕНТАЛНО ОСЪЗНАВАНЕ НА ВСЕМИРНИЯ ЖИВОТ**, когато личното съзнание се изтегля от тялото и се слива изцяло с „Всемирното Съзнание на Отца“, са две напълно различни измерения на съществуване.

Човешкото съзнание може да получи вдъхновение от „Всемирното Съзнание на Отца“, но то се смесва с човешкото състояние и често се тълкува погрешно в зависимост от запаса от знания, които вече контролират мозъка и умствените процеси. За съжаление, вдъхновението, което получавате, е **замърсено и деформирано** от сегашните ви силни убеждения.

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

Докаато **ТРАНСЦЕДЕНТАЛНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ВЪЗПРИЯТИЕ И ОСЪЗНАВАНЕ** се издига отвъд физическото състояние, мозъкът вече не ръководи всичко. Той вече не влияе върху състоянието на Трансцедентално Възприятие, което е самата Истина.

Той вече не се ръководи и влияе от човешките убеждения.

Той е в състояние на „Истинската Реалност“ на видимото проявление и съществуване, вместо в човешкото измерение на „Представа за Битието“.

Той е в Трансцеденталното Състояние на Съзнанието, в което „чудесата“ са просто следствие от нормалната работа на Всемирните Закони.

Преди да продължа с разказа за живота си на земята, искам да подчертая отново, че всичко във вселената е конкретно и индивидуализирано **СЪСТОЯНИЕ НА СЪЗНАНИЕ**, проявено във видимия свят.

Наложи се да сляза от сегашното си **СЪСТОЯНИЕ НА СЪЗНАНИЕ** на **ВСЕМИРНА ЛЮБОВ**, за да преживея наново живота си на земята, който остава незаличимо отпечатан в енергията на съзнанието на самия свят, датираща от момента на създаването му.

Трябва да разберете, че когато напуснах тялото си в Палестина, загърбих всичко, свързано с онзи ми живот.

Бях изпълнил мисията си. Затова, когато умрях на кръста, бях освободен и се издигнах сред приказна **СВЕТЛИНА**, за да се слея с тази **СВЕТЛИНА**, за да *бъда* тази **СВЕТЛИНА** и да се радвам на **СВЕТЛИНАТА**, която е **Всемирна Любов, Живот, Красота, Хармония, Радост и Възторг. ПРИДВИЖВАНЕТО МЕЖДУ РАЗЛИЧНИ НИВА НА „СЪЗНАНИЕ“** не е никак лесна и приятна задача. Единствено поради факта, че мисията ми на земята не бе завършена, умирайки в Палестина, сега се връщам, за да ви помогна да се подготвите за навлизането в нова епоха, в нова фаза на индивидуализирано съществуване на земята.

Може да получите някаква представа за „неудобството на това начинание“ за мен, като си спомните за случаи, в които сте изпитвали дълбока тъга и сте реагирали с почти същата степен на напрежение и емоционален стрес, както когато ви е спходила тази тъга.

При спомена за минало страдание и мъки ще ви иде да заплачете. Ще почувствате завръщането на предишните депресия и мъка, ще ги преживявате наново във въображението си. Вероятно ще ви се прииска да се отдръпнете от хората, защото „съзнанието“ ви е слязло от предишното ви състояние на щастливо, мирно равновесие, до „понижените вибрации и форми на съзнание“, които сте създали в момента на първоначалното си страдание.

Промяната в настроението показва промяна в енергията на съзнанието ви. Повишаването на честотата на вибрациите на съзнанието ви ободрява физически, емоционално и умствено и вие се чувствате щастливи. Понижаването в нивото на енергията на съзнанието ви ще доведе до спад в работата на целия ви организъм и ще изпитате първите симптоми на депресия – или най-малко спад в приповдигнатото настроение, на което сте се радвали до този момент.

Описвам ви неоспорим **факт от битието**.

Цялата ви вселена се проявява чрез различните честоти, на които трептят енергийни частици на съзнанието. Както тези честоти се повишават и понижават **така и видимите и физически структури проявяват различни нива на енергия и водят до промяна в душевните модели, емоциите и външния вид**.

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

Причината да сляза на по-долна честота на съзнание, за да получи достъп до условията от времето ми на земята, е моята любов към човечеството.

От две хиляди години „християните“ преживяват отново и отново травмата от разпъването ми на кръста.

Някои хора дори получават стигми, които са просто истерична и болестна емоционална реакция на мъките, които според тях съм изтърпял. Някои хора се докарват в емоционално състояние, сходно на делириум, докато си представят страданията преди смъртта ми. Емоционалната им благодарност за мъченията, които съм изтърпял, води до физическа болка. Това е вашата представа за Разпети петък и аз дойдох специално да ви разкажа за разпъването си и да ви призова да изоставите цялата драма, свързана със спомените от този ден. Умрях – и за мен това бе удивително освобождение.

Време е хората се събудят от дългия си сън и да разберат битието такова, каквото е – и истината за моето разпъване, която им беше скрита до този момент.

На Разпети Петък, година след година, век след век, вие си създавате осквернено травматично „съзнателно състояние на битие“ по целия свят, което е толкова далеч от духовното измерение на **ВСЕМИРНОТО СЪЗИДАТЕЛНО СЪЗНАНИЕ**, колкото адът е далеч от рая.

Сега, след като реших да преживея отново живота си на земята в лицето на „Исус“ чрез съзнанието на писарката, която получава думите ми, за да помогна на света да премине към нов етап на духовното и умствено развитие, моля онези, които могат да приемат думите ми, да се откажат от тази практика на припомнянето на смъртта ми и упражняването на физическо „себеотрицание“ по време на Великите пости, които отбелязват 40-те ми дни в пустинята. Както сигурно вече разбирате от този ми разказ, времето, което прекарах в пустинята бе за мен голяма радост и блаженство на духа.

888888888888888888

Преди смъртта ми се случиха много събития от голямо духовно значение и те са отличен пример за великите **Космични Закони** в действие в рамките на вашето измерение на съществуване. Сега накратко ви разказвам за тези важни събития, тъй като целта ми е да просветля изцяло съзнанието ви – да ви дам знания, каквито все още не е получавал никой друг във вашата вселена.

Подготвянето на учениците ми за моята приближаващата смърт се оказа изключително трудна задача. Те едва сдържаха шока и изумлението си. Мисълта, че ще ме разпнат като обикновен престъпник им се стори ужасяваща, **а и не искаха да ме изгубят**. Бях ги поканил да ме последват и да оставят предишния си живот, който за тях бе повече от добър. Те бяха оставили семействата и домовете си, за да изградят наново живота си около мен и моята мисия. Гордееха се с напредъка ми из градовете. Не се притесняваха другите да ги асоциират с мен и да са известни като мои ученици, въпреки изолацията и острите критики на техните религиозни водачи. Освен това ме обичаха и уважаваха и заради начина, по който прилагах в живота собствените си учения и заради начина, по който състрадателно лекувах толкова много хора и давах утеха на нещастните. Те наистина вярваха, че съм Синът Божи. Но как е възможно **Божият Син** да свърши на кръста, питаха се те. С всеки следващ въпрос те се ужасяваха все повече. Та това бе

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

немислимо. Виждаха как пред тях се отваря огромна пропаст – пропаст в живота и огромен кратер в земята, по която вървяха, и усещаха необятна нестабилност и липса на цел в себе си. **Не смееха дори да си помислят, че онова, което им казах за разпъването на кръста и което ми предстои, наистина ще се случи. Подобно събитие щеше да унищожи всичко, в което бяха вярвали с цялото си сърце.**

Учениците ми бурно възразиха срещу онова, което се опитах да им кажа и повтаряха отново и отново, че такова нещо е невъзможно. След като не отстъпих пред инатливото им упорство, те в крайна сметка бяха принудени да спрат със споровете и да приемат поне **привидно**, че подобно нещо може и да е възможно. Казах им, че след смъртта ми, те отново ще ме видят и че очаквам от тях да продължат работата, която бях започнал.

Болката и споровете, които бях предизвикал у учениците си ме засегнаха дълбоко. Нямах да е лесно да отида в Ерусалим, където ме чакаше съдбата. Най-вече обаче се чудех как ще се справя с това огромно предизвикателство за издръжливостта ми. Щях ли да успея да се издигна над физическото състояние, да навляза във **Всемирното Съзнание на Отца** и да остана там, докато смъртта не дойде? От време на време силно се плаших от това изпитание, но не смеех да разкрия този си страх на учениците.

Ето защо се отправих на последното си пътуване към Йерусалим със смесени чувства. От една страна бях уморен от лекуването, разговорите и проповедите пред хора, които слушаха със зяпнала уста и не разбираха онова, което се опитвах да им кажа.

Мислех си, че знанието ми ще даде възможност на хората да се избавят от нещастieto си и най-малкото да установят контакт с „**Отца**“ и да зърнат „**небесното царство**“.

Дори сред учениците ми нямаше признаци за такова духовно пробуждане.

Заради разочарованието и чувството си за провал, бях доволен, че ще си отида от земния живот и ще започна славното съществуване, което знаех, че ме чака след смъртта.

В същото време, се чудех как ще понеса болките при разпъването.

По време на цялата си мисия бях почти непрестанно в спокойно – често и ликуващо – състояние на духа, а мислите си съсредоточавах върху „**Любещото Съзнание на Отца**“, създател на всичко съществуващо, тъй като знаех, че трябва само да помоля и каквото ми трябва бързо ще се прояви във видимия свят.

Щях ли да запазя самообладание, когато ме заведяха пред Съвета, когато ме заведяха до разпятието, когато ме приковяха на кръста, с цялата ми тежест увиснала на дланите?

Защото започвах да се поддавам на съмнения и страхове и обичайните нива на честотите на съзнанието започнаха да се понижават. Те ме влачеха надолу към честотите на земното съзнание. Отново ставах жертва на стария си гняв, който ме подтикваше към неразумни действия, които не биха ми и минали през ум по-рано, когато бях в състояние на пълна хармония с „**Любещото Съзнание на Отца**“. Съмненията и вътрешните конфликти се проявиха външно в живота ми под формата на човешки емоции и импулси, противоречащи на **Космичния Закон за Любовта**.

Първо бе случаят със смокиновото дърво. Бях гладен и отидох до дървото, без големи надежди да намеря плодове, защото не беше сезона на смокините. След като търсенето ми се оказа „безплодно“, проклетх смокиновото дърво.

Двадесет и четири часа по-късно, то бе изсъхнало до корен.

Случилото ме шокира. За пръв път думите ми бяха навредили.

Така обаче учениците ми ясно видяха каква е силата на МИСЪЛТА, за добро или зло. Това им показа, че колкото по-развит духовно е човек, толкова по-голямо е въздействието на думите му върху околната среда.

Възползвах се от възможността да посоча на учениците си, че съм се държал лекомислено, като средностатистическия мъж или жена, които – когато имат прекомерни очаквания – не получават онова, което искат.

Те обикновено реагират с гняв, сълзи, враждебност и дори с остри думи, често „зложелателни“, или ругатни срещу човека, който не им дава онова, което искат. Така те правят същото, което направих аз със смокиновото дърво.

Сега те щяха да са в състояние да разберат, че макар твърдото убеждение да им носи всичко, което си пожелаят, трябва и постоянно да бъдат наясно със собственото си душевно-емоционално състояние. Те не бива да таят гняв срещу другите, а бързо да простят, защото в противен случай е възможно много да навредят на онези, срещу които се гневят... а нанесената вреда ще им се върне своевременно като реколта от посятото.

Нещо повече, каквото посееш, това ще пожънеш. Знаех, че онова което бях сторил на смокиновото дърво щеше неизбежно да ми се върне под една или друга форма.

Заведох учениците си до Храма. От дълги години не бях ходил там и знаех, че посещението ми ще сложи начало на поредицата от събития, които щяха да доведат до разпъването ми. Някои от хората ме познаха и в отговор на техните молби, започнах да проповядвам. Събраха се още хора и наобиколиха лихварите, които започнаха да се оплакват. Виковете и шумните им оплаквания прекъснаха потока на мисълта ми.

Изведнъж ме обзе силен гняв. Около мен се бяха събрали хора, които искрено желяеха да чуят думите на **ЖИВОТА**, хора, на които скоро вече нямаше да съм в състояние да говоря, а негодуваха лихварите, които си изкарваха прехраната с продажба на добитък за жертвоприношения и които така или иначе не помагаша по никакъв начин на хората. Тези мъже само вкарваха хората в дългове и беди. Усетих прилив на кръв в главата си и преобърнах масите им така, че парите се разхвърчаха наоколо и изгоних алчните мъже от Храма.

Вдигна се голяма глъчка, разнесоха се виковете и крясъци. Някои от събралите се хора се мъчеха да съберат парите. Лихварите сипеха проклетия срещу мен, обвиниха ме за злодей, за слуга на Велзевул и хиляди други дяволи. Свещениците, фарисеите и всички останали, които се облагодетелстваха от жертвоприношенията в Храма, дотичаха, за да разберат причината за шумотевницата.

След като изслушаха разказа на лихварите, те останаха толкова възмутени от действията ми, че започнаха гръмогласно да ме порицават и да се жалват, за да впечатлят свещениците, като се стремяха да надвикат другарите си, за да демонстрират колко са възмутени от онова, което бях направил. Подобно нещо не се бе случвало до този момент в Храма.

Дори и онези, които допреди малко ме слушаха, сега се смутиха от своеволието ми и се чудеха що ли за човек съм.

Те стояха скупчени и гледаха случващото се, когато от свещениците и фарисеите ги забелязаха и се приближиха към тях, за да ги убедят, че се опитвам да унищожа всичко, в което вярват и проповядвам за фалшив „Бог“, изцяло различен от проповядваното в синагогите.

Свещеници заразиха с гнева си и хората и ги убедиха, че моят грях ще се прехвърли и върху тях, ако продължават да слушат налудничавите ми речи.

Постепенно свещениците успяха да убедят хората, че влиянието ми е зловредно и че трябва да бъде отстранен, преди да смутя мира в страната и да им навлека гнева на римския управител на цяла Палестина.

Учениците ми се засрашиха от постъпката ми, тихо излязоха и се скриха из уличките далеч от Храма. Когато се върнаха по-късно при мен, те също заявиха, че са крайно уморени от действията ми. Попитаха ме дали не съм си изгубил ума, дали не съм полудял, та да предсказвам смъртта си и в същото време правя именно нещата, които вероятно щяха да доведат до нея.

В този миг Юда, който така и не бе отхвърлил изцяло еврейските си убеждения, започна да се съмнява дали изобщо съм Месията. Три години учех хората, а римското управление не бе отслабено изобщо. Три години, а хората не бяха по-близо до щастие, което им бях обещал. И сега изглежда бях на път да се превърна в смутител на мира – и да стоваря гнева на Рим върху главите им.

Чул бил, че еврейският Първосвещеник искал да се отърве от мен и предложил услугите си да ме идентифицира, когато се наложи.

Когато дойде време за пасхалната вечеря с учениците ми, уредих да се нахраним всички заедно в една голяма трапезария. Знаех, че това ще е последният път, в който вкусям храна на земята. Не бих искал да се връщам издълбоко към състоянието на съзнанието си през онази нощ.

Обзе ме **огромна** тъга, че ще оставя учениците си, които ми бяха служили толкова добре. С тъгата ми се завърнаха и всичките ми страхове и вътрешни конфликти. Преживях моменти на силно емоционално самосъжаление. Имах чувството, че никой не разбира това, което се бях опитал да направя за своя народ и жертвата, която бях готов да предприема заради тях.

Йоан разказваше живописно историята за последната нощ на израилтяните в Египет, преди да избягат в пустинята. Разказа за заръката, която Моисей дал на главата на всяко семейство – да заколят агне без петна, да го стотвят по определен начин и да намажат с кръвта му рамките и горните прагове на вратите на всички израилтянски домове, защото същата нощ, ангели щели да дойдат и да избият всички първородни деца на египтяните и добитъка им. С голямо удоволствие, Йоан ни припомни воплите на египтяните, когато се събудили намерили окървавените първородни деца във всеки дом. Нито едно от тях не било пощадено.

Точно такива ужасни истории отхвърлях като истории без всякаква стойност за онзи, който търси по-висока духовна Истина. Зачудих се колко всъщност са разбрали учениците ми, когато им говорех за „**Небесния Отец**“ и любовта Му към цялото човечество. Как можеха да се наслаждават така на мисълта, че „ангели“ са убили египетските първородни деца, след като аз ясно им бях казал, че „Бог“, „**Отецът**“ е **Любов**.

Но евреите винаги са били твърде заети с проливането на кръв с цел да изкупят собствените си грехове.

Дори Аврам, основателят на израилтянската нация, е бил убеден, че трябва да заведе единствения си син в пустинята, да го заколи и да го принесе в жертва на Бог. Езическа и отвратителна мисъл!

Замислих се за жертвоприношенията на животни в Храма. Тъй като обичах всички диви създания, тази практика ми се струваше гнусна. А сега и аз щях да бъда умъртвен, защото се осмелих да кажа Истината. И когато се замислих колко малко съм постигнал в предаването на знанията си, се зачудих защо изобщо бях изпратен на такава мисия!

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

Усетих моментен пристъп на негодувание и гняв, които се прокраднаха сред обичайните ми чувства на любов към тези мъже.

С известен цинизъм, се зачудих какво мога да им оставя за спомен, което да им припомня всичко, на което ги бях учил, когато вече нямаше да съм с тях. Щом толкова бързо можеха да забравят всичките ми думи за „**Любовта на Отца**“ и да се радват на ужасната история за Пасха, докато аз все още бях с тях – колко ли щяха да помнят след като умра като „престъпник“ на кръста – с най-презряната смърт?

И тогава ми хрумна, че след като са толкова развълнувани от „проливането на кръв“, ще им дам кръв, за да ме запомнят!

Заех с тези иронични размисли, взех един хляб, разчупих го, раздадох парчетата на учениците си и им казах да ги изядат. Оприличих разчупването на хляба с бъдещото разрушение на тялото ми и ги помолих да се повтарят това „разчупване и раздаване на хляба“ като начин да помнят как аз принесох в жертва тялото си, за да им дам ИСТИНАТА – Истината за Бог, Истината за живота и Истината за Любовта.

Те усетиха, че съм в странно настроение, спряха да се хранят, изслушаха ме, взеха хляба и мълчаливо започнаха да го ядат.

След това взех бокала си с вино и подадох на всеки да пийне от него, като има обясних, че то е символ на кръвта ми, която скоро щеше да бъде пролята, задето се бях осмелил да им донеса **Истината за Битието**.

Видях, че поне част от думите ми са достигнали до някои от тях. Сериозно всеки от учениците отпиваше глътка и след това подаваше бокала на съседа си. Но все още не казваха нищо. Долавяха, че говоря напълно сериозно и няма да търпя повече спорове.

Тогавата им казах, че един от тях ще ме предаде.

(Лично аз разбирах мотивите му и знаех, че той е необходима брънка от бъдещата поредица от събития. Той просто играеше ролята, към която го подтикваше собствената му природа. Знаех, че много ще страда и изпитах състрадание към него. Но запазих тези мисли за себе си.)

Когато споменах, че един от тях ще ме предаде и казах на Юда да върви и да направи това, което трябваше да направи, бързо, учениците ми се размърдаха, чудейки се дали това е наистина последното им хранене с мен.

Последваха много негативни емоции, въпроси, дори обвинения, че съм ги отвел в капан. Отново, те се чудеха какво ще правят с живота си след като аз си отидех. Попитаха какво ще е мястото им в обществото, ако ме разпънеха на кръст. Заявиха, че ще се превърнат в обект на присмех и че никой повече няма да повярва и на една тяхна дума.

Дълбоко натъжен от егоцентричните реакции на затрудненото положение, в което се намирах, ги уверих, че няма защо да се страхуват за собствената си сигурност. Те щяха да ме изоставят и никой нямаше да ги свърже с моето разпъване. Предложих им след смъртта ми да се разпръснат и да се върнат в Галилея.

Тези думи трогнаха Петър дълбоко и той яростно отрече, че някога би ме изоставил – но, разбира се, по-късно го направи.

Цялата любов, която изпитвах към хората, всичко, което бях копнял да постигна заради тях – в този момент, когато аз самият бях в нужда – все още срещаше неразбиране, дори съпротива. Учениците ми ги бе грижа единствено какво ще се случи с тях самите. Не получих нито добра дума, нито предложение за помощ, нито някой се тревожеше за изпитанието, което ми предстоеше.

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

Колко кораво е човешкото сърце, помислих си аз. Колко ли тъжни векове ще минат, преди човек да успее да забрави достатъчно собствената си болка и мъка, за да изпита дори за миг проблияск на любов и състрадание към онези, които са в по-окаяно състояние от него?

И така, въпреки дълбокото си разочарование – дори обида – от егоистичните им реакции, аз също така ги разбирах и се опитах да им вдъхна кураж за в бъдеще като ги уверих, че винаги ще бъда с тях, дори когато ме не виждат.

Работата, която бях започнал, щеше да бъде подтиквана от откъсания живот. Нямахме никак да ги изоставя. Те щяха да усещат и чувстват моето присъствие и това щеше да им носи утеха.

Казах им често да си спомнят за времето, което бях прекарал с тях. Предупредих ги, че ще има много хора, които ще продължат да използват знанията, които им бях дал, но щеше да има и такива, които щяха да се стремят да впитат гласа и разсъжденията на традицията към моите учения. Моите думи щяха да бъдат така изопачени, че накрая вече нямаше да разкриват първоначалната Истина, която бях донесъл на света.

Когато им казах, че това ще се случи, те се разстроиха – дори изпаднаха в паника. Изпитах облекчение като видях, че проповедите ми в края на краищата не са били напразни – все пак учениците ми бяха научили нещо. Те ме помолиха да им поговоря още, но аз вдигнах ръце и заявих, че това е всичко, което мога да им кажа.

В този момент имах чувството, че съм казал всичко, което някога съм искал да кажа при престоя си на земята и че проповедите ми пред хората бяха завършени. Най-съкровено ми желание сега бе да намеря тишина, спокойствие и утеха в контакта си с „**Отца**“.

Излязохме навън и отидохме на Елеонския хълм, но учениците ми бяха погълнати от вътрешни конфликти, страхове и съмнения. Повечето от тях си тръгнаха, за да се върнат при семействата и приятелите си, които още празнуваха Пасха.

В градината имаше особена скала, оформена като малка пещера. Подслоних се в нея от вятъра. Седнах и се заех с медитация и молитви, като търсех начин да постигна възвишената хармония, която бях изпитвал в миналото. Знаех, че когато влезех в съзвучие с „Любящия Отец“, страховете ми щяха да изчезнат и отново щях да постигна състояние на пълна и спокойна увереност. Когато усетих Силата на Любовта да се влива в мен и да поема контрол върху човешкото ми съзнание, почувствах и прилив на сили, които щяха да ми помогнат да издържа онова, което ми предстоеше. Щях да остана в прегръдката на Любовта и да давам Любов на другите до самия си край.

Така и стана.

Дори няма да направя опит отново да се връщам в състоянието на съзнанието си по време на процеса и разпъването. Това е без значение.

Когато, най-накрая, умрях на кръста и духът ми се възнесе от измъчваното ми тяло, аз се издигнах сред неописуема, сияйна **СВЕТЛИНА**. Обгърнаха ме топлината и уютът на **ЛЮБОВ**, каквато никога преди не бях усещал. Имах чувството, че съм обгърнат от похвали, от мощно успокоение, че съм си свършил работата добре. Изпитах екстаз от всемирна сила да продължа да работя и радост и възторг далеч надминаващи всичко, което бях изпитвал в земната си форма. Преминах към нов и чудно красив начин на живот, но въпреки това продължавах да слизам в понисши състояние на съзнание, за да остана във връзка с хората, които бях оставил на земята. Успях да се покажа на онези, които бяха достатъчно чувствителни, за да могат да ме видят. Държа да отбележа обаче, че историята за Тома Неверни, за който се предполага да е пипнал раните ми с пръст, е една безсмислица.

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

Учениците ми не знаеха, че тайно съм се разбрал с Йосиф Ариматейски след смъртта да занесе тялото ми в собствената си неизползвана гробница, където, преди залез слънце, да го помаже според обичая. След това, когато паднеше мрак и всички в Ерусалим спазваха Шабата, с помощта на двама доверени слуги с коне, той щеше да откара тайно тялото ми под прикритието на нощта до една планина край Назарет в Галилея. Там с помощта на семейството ми и упътването, което му бях дал, той щеше да намери малка, скрита пещера, в която бях намирал подслон в бури и убежище от хорските очи, докогато бях млад, нещастен, непокорен и сърдит на света. Йосиф обеща да намери пещерата по картата, която му бях дал, и да ме остави в нея след балсамирането. Той щеше да затрупа малкия вход внимателно, за да не влизат натрапници. Там тялото ми щеше да почива в спокойствие и мир.

Твърди се, че „тялото ми възкръснало от смъртта“. Каква нелепост, измислена от земни умове, които не са успели да намерят задоволително обяснение за смъртта ми на кръста, сякаш съм бил разбойник!

Че за какво ми е нужно земно тяло, за да продължа съществуването си в следващото измерение?

Как е възможно този нелеп мит да продължава да съществува дори през XXI век? Той е илюстрация за липсата на вяра у „християните“, които продължават сляпо да приемат подобна догма и до ден днешен.

Помислете внимателно. След като се освободих от земното си тяло и преживях възторга и екстаза от преминаването си в по-високо измерение на **ВСЕМИРНО СЪЗНАНИЕ** защо ще искам да се върна в земното измерение и отново да вляза в тялото си? Каква полза би ми донесло това във вашия или в моя свят? Докато „физическата субстанция“ на тялото ми можеше да бъде одухотворена, когато се намирах в пълна хармония с „**Любещото Съзнание на Отца**“, докато аз все още живеях на земята, то нямаше ли тялото ми да е бreme и да пречи на мои следващи пътешествия из най-висшите Духовни Царства?

Видимите неща са просто проява на специфични честоти на вибрация в съзнанието, които пораждаат „**СИЯНИЕТО НА ПРАШИНКИТЕ ИЛИ ЧАСТИЦИТЕ**“ и така дават външния вид на твърдата „материя“.

Всяка видима субстанция притежава своя уникална вибрационна честота. Промяна в честотата на трептенето предизвиква промяна във външния вид на „материята“. Когато енергията на съзнанието се промени, променя се и външния вид на „материята“.

Затова аз имах възможността да се съсредоточа и да понижа честотите на съзнанието си до точка, в която формата ми стана видима за човешкото око. Така можех да се върна при учениците си и те да ме видят. И го направих. Обичах ги повече, отколкото когато и да било преди и бях длъжен да им дам утеха и подкрепа след смъртта ми. Не само това, но бе необходимо и да насоча собствената си сила към умовете им, за да им дам тласък и смелост да продължат работата, която аз бях започнал.

Искам обаче да знаете, че „индивидуализирано съзнание“, издигнало се по вибрационните честоти до самите порти на **Всемирното Съзидателно Измерение**, се превръща в

ИНДИВИДУАЛИЗИРАНА СВЕТЛИНА, ИНДИВИДУАЛИЗИРАНО СЪЗНАНИЕ, което не се нуждае от тяло, за да изрази и да се наслаждава на всичко, което **ВЕЛИКОЛЕПНОТО СЪЗНАНИЕ** може да постигне в най-висшите **ДУХОВНИ ИЗМЕРЕНИЯ**. Това е висше и възхитително състояние на съществуване, където ги няма нуждите, желанията и импулсите, изпитвани от онези, които не са преодолели напълно егото си.

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВАТА ДУХОВНА ИСТИНА много доктрини стават безсмислени и бързо са отхвърлени от просветлените умове.

Докато живеете на земята, умът ви си остава закотвен в рамките на определени параметри на вибрационни честоти, в плен на тялото, което има свои собствени нужди. Ако вашето съзнание наистина се издигне отвъд тези параметри, земното ви Аз ще изчезне. Когато бях в капан на тялото си и аз, до голяма степен, бях ограничен в рамките на тези параметри на вибрационни честоти и съзнание.

Освен това, въображението може да се издигне единствено до висоти, каквито сте преживели и поради това сте неразривно свързани с миналото, което след това проектирате в бъдещето си.

Въпреки това, малко по малко, ще бъдете поведени от онези умове, които са достатъчно чувствителни, за имат достъп до по-висши духовните измерения и така да се движат извън сегашните ви граници на съзнанието. Те ще запишат за вас чудните си преживявания и състояния на съществуване отвъд вашето, към които след това и вие ще можете да се стремите. По този начин ще се придвижвате напред в духовното си развитие.

Всяка стъпка по този път ви носи по-ясна представа за онова, което може да се постигне и въз основа на тази представа вие си поставяте нова цел. С тази цел пред себе си, вие се заемате да очистите съзнанието си от вредното влияние на импулсите за „свързване-отхвърляне“ на земното си съществуване. Стъпка по стъпка вие се издигате над егото си.

Когато превъзмогнете егото си и то умре в рамките на съзнанието ви, ще се почувствате безпределно живи сред „**Любещото Съзнание на Отца**“ и ще изпитате реалността на небесното царство в живота си, в себе си и в обкръжението си.

За да ВИ помогна да достигнете този висш израз на любов, радост, хармония и възторг, аз живях, работих и умрях в Палестина, а сега се връщам при вас чрез тези **Писма**.

Не допускайте работата ми да отиде напразно за втори път. Докато четете тези страници и търсите, медитирате и се молите за вдъхновение, ще почувствате реакцията на „**Отца**“ и ако всеки ден слушате внимателно, ще чуете **Гласа на „Отца“**.

Неговият Глас е винаги с вас. Срутете бариерите, издигнати от упорството ви. Отворете себе си, за да получите сила, мощ, вдъхновение и любов директно от „**Любещото Съзнание на Отца**“.

Четете и препрочитайте тези писма, докато те не попият окончателно в съзнанието ви. Така ще поемете пътя към **СВЕТЛИНАТА**, и ще излъчвате **СВЕТЛИНА** към другите. Тази **СВЕТЛИНА** не е „светлина“ като електрическата, а е самата същност на **ВСЕМИРНОТО СЪЗНАНИЕ**, което описах в **Писмо 1**.

Ето защо, когато излъчвате **СВЕТЛИНА**, вие излъчвате безусловна любов. Така ще стимулирате израстването и духовното развитие на всички останали живи същества. Ще копнеете да подхранвате и да се грижите, ще се стремите да подпомагате изцелението и образованието. Ще копнеете да помогнете за създаването на любещи закон и ред, при които всички да живеят в хармония, успешно и благополучно. **Ще влезете в Небесното Царство.**

В същото време, не си правете илюзии.

Веднъж разпространени по света, тези **Писма** ще срещнат същите обвинения, осъдителни забележки и заклеймяване, същите приказки за Сатаната, за дявола, както и първия път, когато проповядвах в Палестина. Бъдете смели, молете се за повече кураж. Онези, които издържат до края, ще се издигнат над суматохата и агресията и ще почиват в мир и радост в царството.
